
Jagtbrev fra Lolland

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Jagtbrev fra Lolland

4

Jagtbrev fra Lolland

Jagtbrev fra Lolland

Jagtbrev fra Lolland

Af Kaj Munk

Nat.d.9.10.38[1]

NU er Jagten gaaet ind paa alt muligt, om saa det er paa Taarnene paa Pederstrup Slot paa Lolland. Hvor er det dog fattigt, vort rige Land! Rundt omkring i det fagre, frodige Danmark ligger de gamle stolte Herresæder ubeboede hen - Herskaberne sidder i Godsforvalter- eller Forpagterboliger, Skatten for at bo i eget Hus er saa høj, at det udelukker sig selv. Kan vi være det bekendt? Om vi end synes, vi i Kraft af Demokratiets Flertalsdiktatur kan være bekendt at forfølge enkelte Klasser inden for Befolkningen paa det ubarmhjerdigste, kan vi saa forsvare en saadan Politik imod vore historiske Mindebygninger og imod den landskabelige Skønhed? Det er Regeringens Pligt med det allerførste at gøre sit til at standse Konverteringen af de gamle Herskabshuse ud over Landet til Ruindynger. Hr. Stauning maa efterhaanden føle sig stærk nok til at kunne give Love, der har en mindre Horisont end Stemmekøbets.

Reventlows lollandske Slotte, Christianssæde og Pederstrup, har ligget øde hen, saa længe jeg ved af. Naar jeg som Skoledreng spadserede de godt 3 Fjerdingvej til Ryde Station for at tage med Toget til Maribo, passerede jeg, ved at snyde mig Genvej gennem ”Kresjansæehaving”, to Gange daglig det forladte Slot. Ved 7-Tiden Vintermorgener har jeg set Jens Baggesen i sit Ligklæde smutte ind gennem Væggen til Slottet efter om Natten at have flakket rundt i den sorte fugtige Skov, stadig en 80-90 Aar efter sin Død haabløst forelsket i en eller anden Komtesse, og har jeg hørt jammerfulde Parringsange af de elskovsfulde lollandske Ræve mellem den store Parks misrøgtede og efterhaanden vantrevne Æbletræer og Sirtræer fra Italien. Øde og unyttigt ligger Slot og Park stadig hen. I Himlens Navn, Andreas Møller, faa dog Stauning til at finde paa noget!

Pederstrup Slot har jeg som Barn kun været ved en enkelt Gang. Men var jeg skuffet over, at Christianssæde kunde kaldes et Slot - for det var jo da bare et stort Hus; hvordan kan det være Slot uden Taarn og Tinde? - blev jeg til Gengæld imponeret af Pederstrup, der ikke engang lod sig nøje med eet Taarn. Ja, sandelig, *det* var et i Slot. Nu er en Komité traadt sammen for at redde gamle Reventlow fra at blive rent til Grin. Hans Standsfæller skreg ham jo dengang ind i Ansigtet, at Bondestandens Frigørelse betød Adelens, ja, Landbrugets Undergang. I 1932 saa det næsten ud til, at de skulde faa Ret. For Adelens Vedkommende har de i hvert Fald faaet Ret. Nu var der gode Folk, der syntes, at en Mand, der havde begaaet Selvmord paa sin Stand for at gavne en anden, burde dog i hvert Fald have et Hus at bo i efter sin Død. Man vedtog da at frede en af hans Gaarde. Hvorfor det ikke blev selve Grevskabets, begriber jeg ikke. Det blev altsaa Pederstrup. Vel sagtens for Taarnenes

Skyld, tænkte jeg. Og nu hører jeg til min Forfærdelse, at de skal rives ned. Et Mylder af de indsamlede Skillinger skal gaa til at *rive Taarnene ned*. Men hvorfor dog? Jo, for Bygningen skal ”føres tilbage til sin oprindelige Skikkelse”. Hvorfor i al Jordens Skønheds Navn skal den dét? Hvis den oprindelige Skikkelse ikke var særlig heldig, hvorfor maa vi saa ikke bevare den Skønhed, den efterhaanden har vokset sig op til? Jeg husker en Kollega af mig, der dels skulde have sin Kirke ført tilbage til sin oprindelige Skikkelse, og dels havde sin Svigermor boende hos sig - hun var selvfølgelig lige saa ivrig for Kirkens Restauration som han det modsatte. Det skete, at han en Morgen fik hende at se, inden Tænderne og Lokkerne og det hele var sat op, og at han tillod sig ved Middagsbordet, da Diskussionen atter blev hed, at bemærke til den nydelige gamle Dame, at ”jeg vil virkelig helst have dig ved Bordet, som du ser ud nu - vil ikke gerne have Svigermor ført tilbage til den oprindelige Skikkelse fra i Morges”.

Pastoren har Ret. Hvilke Forbrydelser har kløende Fingre ikke faaet Lov til at udføre ved at stikke den ud, at ”Svigermor skal føres tilbage til sin oprindelige Skikkelse”.

Det er en Skam og en Skændsel, hvis Pederstrup nu skal jævnes med Jorden, for at noget ”oprindeligt” kan ligge og tage sig ud af ingenting. Det maa ikke ske. Er der ikke i Ministeriet en rask Mr. Chamberlain, der kan tage Flyveren og stikke ned og faa aflyst Jagten paa Taarnene? Det er godt nok at have Raad til Statshusmænd, vi *maa* ogsaa have Raad til en Smule Adel.

Det betyder noget alt for bittert, at Taarnene skal væk.

Kaj Munk.